

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa J. G.
przeciwko Urzędowi Miasta w P.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 lutego 2020 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w P. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu
sądowi równorzędnemu zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w P.
z dnia 14 stycznia 2020 r., sygn. akt IV P (...),

nie uwzględnia wniosku.

UZASADNIENIE

Powódka J. G. dochodzi przywrócenia do pracy u pozwanego - Urzędu miasta P., kwestionując wskazaną jako uzasadnienie decyzji pracodawcy przyczynę wypowiedzenia umowy o pracę. W pozwie zawarła wniosek o zmianę właściwości Sądu, wobec faktu, że radca prawny Urzędu, jest bratem Prezesa Sądu Rejonowego.

We wniosku Sądu Rejonowego o zmianę właściwości Sądu, wskazano powyższe okoliczności, także to, że pełnomocnikiem powódki jest były Prezes Sądu Rejonowego, „wysoce medialny charakter konfliktu stron” oraz „wachlarz świadków zawnioskowanych przez każdą ze stron (...)”.

Wniosek Sądu Rejonowego nie jest uzasadniony.

Wstępnie należy zauważyć, w zgodzie z rozważaniami Sądu, że na podstawie art. 44¹ k.p.c. sąd właściwy do rozpoznania sprawy może zwrócić się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu, jeśli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości, w szczególności względ na społeczne postrzeganie sądu jako organu bezstronnego, zauważając jednak, że skoro kwestia właściwości sądu ma charakter konstytucyjny (por. art. 45 Konstytucji RP – zapewniający i kształtujący prawo do sądu właściwego), a oceniany przepis jest wyjątkiem od zasad właściwości sądu ustalonych w art. 15–42, winien być on wykładany ściśle. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w Izbie Karnej, kryterium dobra wymiaru sprawiedliwości jest odnoszone do sytuacji, które mogą wpływać na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób obiektywny (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia z 13 lutego 1982 r., IV KO 9/82, OSNKW 1982 nr 6, poz. 33; 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995 nr 9–10, poz. 68; 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; 19 grudnia 2006 r., II KO 68/06, OSNwSK 2006 nr 1, poz. 2493), wskazując jednak, że żadnego negatywnego wpływu na dobro wymiaru sprawiedliwości nie ma rozgłos nadany sprawie w mediach, zaś przekazywanie spraw do rozpoznania innemu sądowi jedynie z tego powodu, że określone grupy społeczne postrzegają dany sąd jako stronnicy, w istocie godzić będzie w dobro wymiaru sprawiedliwości.

Podzielając stanowiska przedstawionych judykatów, trzeba więc przyjąć, że stosowanie art. 44¹ k.p.c. może dotyczyć jedynie dość wyjątkowych przypadków.

Wskazywane w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego okoliczności, odnoszące się do statusu strony pozwanej i pełnomocników stron, takiego charakteru nie mają, natomiast sam medialny charakter konfliktu stron, w świetle wyżej przytoczonych uwag, nie uzasadnia stosowania powołanego wyżej przepisu, gdy się dodatkowo uwzględni postanowienia Działu III k.p.c. i regulowanej nim instytucji wyłączenia sędziego.

Sporządzając uzasadnienie postanowienia, Sąd Najwyższy – mimo jego niezaskarżalności (art. 357 § 2¹ k.p.c.) – miał na uwadze charakter sprawy oraz *novum* ocenianej regulacji.

